

ΠΕΘ: Τα Θρησκευτικά στις Θερμοπύλες της Ιστορίας τους-Λαθρομεναστευτικό

/ Γνώμες

Μπαράζ κατηγοριών από τον Γενικό Γραμματέα της ΠΕΘ κατά πάντων. Στο στόχαστρο, Υπουργός Παιδείας, Ν.Δ. και Ιεραρχία. Παραθέτουμε ολόκληρη την ομιλία του με θέμα “Σύγχρονη Παιδεία και Ελληνορθόδοξη Παράδοση» που διοργάνωσαν τα Ορθόδοξα Χριστιανικά Σωματεία Αθηνών.

`<span data-mce-type="bookmark" style="display: inline-block; width: 0px; overflow: hidden; line-height: 0;" class="mce_SELRES_start"></span>`

Προέρχομαι από μία πύλη εισόδου των μεταναστών στη χώρα μας, το ακριτικό νησί της Λέσβου. Όποιος όμως, ζει εκεί ή έστω επισκεφθεί για λίγο αυτή την περιοχή, εύκολα διαπιστώνει ότι η συντριπτική πλειονοψηφία των κατοίκων της - όπως εξάλλου συμβαίνει και με την πλειονοψηφία των κατοίκων των υπόλοιπων περιοχών που πλήττονται από το ολοένα και διογκούμενο μεταναστευτικό πρόβλημα- οδηγούνται από την εμπειρία τους, στο συμπέρασμα ότι είναι ψευδέστατη, παραπλανητική και προπαγανδιστική η πρόταση ότι είμαστε ή θα γίνουμε πολυπολιτισμική κοινωνία. Όπως απελπισμένα ομολογούν, οι κάτοικοι των περιοχών αυτών, η ορθή διατύπωση είναι ότι μάλλον οδεύουμε, προς την πραγμάτωση του τελικού σκοπού ενός σχεδίου που θέλει τη δημιουργία μιας κοινωνίας και μιας χώρας μη ορθόδοξα χριστιανικής και ουσιαστικά μη δημοκρατικής. Μάλιστα, έντρομοι οι κάτοικοι της παραμεθορίου, διαπιστώνουν

ότι και οι πόλεμοι σε όλο τον πλανήτη, ολότελα να σταματήσουν, οι μεταναστευτικές ροές δεν πρόκειται να σταματήσουν διότι, εφευρέθηκε νέα αιτία μετανάστευσης, η κλιματική αλλαγή! Ο ΟΗΕ ήδη, προειδοποιεί ότι «ο κόσμος πρέπει να προετοιμαστεί για εκατομμύρια κλιματικούς πρόσφυγες»! [1] Ακόμη και η Γερμανία δια στόματος του υπουργού Εσωτερικών της Χορστ Ζεεχόφερ κρούει τον κώδωνα για τον κίνδυνο ανεξέλεγκτης μετανάστευσης στην ΕΕ και προειδοποιεί λέγοντας ότι «τα σύνορα (της Γερμανίας), θα γίνουν πύλη εισβολής για ανθρώπους που επιδιώκουν κάτι άλλο από το να τύχουν προστασίας.» [2] Κάποιοι ήδη μιλάνε για 250 εκατομμύρια νέων μεταναστών που θα προστεθούν στα 750 εκατομμύρια των Ευρωπαίων πολιτών! [3] Άραγε, τι συμβαίνει και τι θα συμβεί τελικά;

Για να επιστρέψουμε στα καθ' ημάς, οι κάτοικοι των ακριτικών περιοχών που κατά κύριο λόγο πλήττονται από τις μεταναστευτικές ροές, πιστεύουν ότι εκ των πραγμάτων, είναι απόλυτα εφικτός ο στόχος να μετατραπούμε ταχύτατα, καταρχήν σε μια διπολιτισμική – χριστιανομουσουλμανική κοινωνία και έπειτα, σε μια κυριολεκτικά, αμιγώς ισλαμική χώρα. Ο στόχος αυτό υπηρετείται άριστα, διαμέσου των αθρόων λαθρομεταναστευτικών κυμάτων που ανεξέλεγκτα διοχετεύονται, κατά μια άλλη ανάγνωση, εισβάλλουν στην Ελλάδα, με απώτερο σκοπό την αντικατάσταση των γηγενών πληθυσμών ή όπως διαφορετικά καταγγέλλεται, διαμέσου του αθόρυβου ειρηνικού εποίκισμού της χώρας (σημειωτέον ότι ο εποίκισμός απαγορεύεται από το διεθνές δίκαιο και το Σύνταγμά μας), καθόσον μάλιστα, το 90% των εισερχόμενων μεταναστών είναι νεαροί άρρενες ισλαμιστές και όσοι εξ αυτών είναι έγγαμοι, είναι ταυτόχρονα πολύτεκνοι ή υπερπολύτεκνοι.

Όλα τα παραπάνω τα αναφέρουμε διότι καταγγέλθηκαν δημόσια, από τα πλέον επίσημα χείλη του περιφερειάρχη Βορείου Αιγαίου, κ. Κώστα Μουτζούρη [4] ο οποίος μιλώντας για «Σχέδιο υποκατάστασης του πληθυσμού», είπε χαρακτηριστικά, ότι «Θέλουμε αποτροπή. Η πατρίς κινδυνεύει. Δεν μ' ενδιαφέρει τι λένε οι συνθήκες», λέγοντας επίσης, ότι «Θέλουν να μας επιβάλλουν άλλο τρόπο ζωής, άλλη θρησκεία», αναφερόμενος παράλληλα και στον επιχειρηματία Σόρος και τον ρόλο του. Να υπενθυμίσουμε επίσης και τις σχετικές δηλώσεις του βουλευτή Λέσβου της ΝΔ Χαράλαμπου Αθανασίου ο οποίος εξέφρασε το φόβο του «ότι η Λέσβος θα γίνει μία νέα Ροδόπη» [5].

Κατόπιν όλων αυτών, δεν είναι άραγε βάσιμος ο φόβος που εκφράζεται από τους απελπισμένους νησιώτες μας ότι στην εκκολαπτόμενη αυτή χώρα σε σύντομο χρονικό διάστημα, θα φυτοζωεί για δείγμα, μια φθίνουσα ορθόδοξη χριστιανική μειονότητα; Και πόσο άραγε απέχει από την αλήθεια, ο ισχυρισμός ότι μελλοντικά αυτή η χριστιανική μειονότητα ίσως, θα πρέπει με κάθε θυσία, να εξαφανιστεί ολότελα ή από μόνη της ή ακόμα και βίαια, όπως συμβαίνει στις χριστιανικές

μειονότητες πολλών χωρών της μέσης Ανατολής αλλά και στους χριστιανικούς πληθυσμούς άλλων σημείων του πλανήτη μας, καθώς ο Χριστός πάντα ενοχλεί την καθεστηκυία τάξη του ψέματος και της υποκρισίας;[6] Μήπως λοιπόν, τελικά, όταν μιλάμε για μια οικοδομούμενη πολυπολιτισμική κοινωνία στην Ελλάδα είναι ακριβέστερο να εννοούμε μια υπό κατασκευή ελληνική(;) μουσουλμανική κοινωνία που θα περιλαμβάνει μια ορθόδοξη χριστιανική μειονότητα;

Βέβαια, ως χριστιανοί οφείλουμε να αγαπάμε όλους τους ανθρώπους, να μην προτρέπουμε σε καμία παρανομία, να καταδικάζουμε την χρήση κάθε βίας αλλά ταυτόχρονα και εκ της θέσεως μας είμαστε υποχρεωμένοι να μην εθελotuφλούμε μπροστά σε υπαρκτά προβλήματα, να λαμβάνουμε υπόψη όλες τις απόψεις, κρίνοντάς τες κατά το μέτρο των δυνάμεών μας, διαφυλάττοντας έτσι, τα καλώς εννοούμενα συμφέροντα της πατρίδας και των Ελλήνων.

Όπως παρατηρούμε όμως, τείνει πλέον, να γίνει κοινή πεποίθηση σ' ένα σημαντικό τμήμα της ελληνικής κοινωνίας, ότι στη διαδικασία της δημιουργίας αυτού του υβριδικού κρατικού μορφώματος που προαναφέραμε, δεν έχει σημασία αν οι πολιτικοί και οι πολιτικοί χώροι που επιλέγονται από τα διάφορα παγκόσμια κέντρα αποφάσεων για να πραγματοποιήσουν τη μετάβαση της χώρας σε αυτό το νέο καθεστώς, είναι αριστεροί ή δεξιοί πολιτικοί, αρκεί μόνον να δηλώνουν πίστη στα οράματα της Νέας Παγκόσμιας Τάξης Πραγμάτων που οικοδομείται και να υπηρετούν με το αζημίωτο μάλιστα, πιστά τα σχέδια των μεγάλων αφεντικών.

Για το σκοπό αυτό άλλωστε, από τα εν λόγω κέντρα αποφάσεων, χρησιμοποιούνται πολιτικοί χώροι και πολιτικοί με έντονη την ιδεολογία της Οικοφοβίας η έννοια της οποίας είναι αντίθετη της ξενοφοβίας. «Οικοφοβία, κατά τον Βρετανό φιλόσοφο Ρότζερ Σκράτον (Roger Scruton, 1944-2020), είναι η εγγενής ανάγκη να υποβαθμίζεις τις παραδόσεις, τα ήθη και έθιμα, και τους θεσμούς της δικής σου πατρίδας, της δικής σου κοινωνίας, θαυμάζοντας τα αντίστοιχα άλλων λαών, και άλλων εθνότητων»[7].

Έχουμε φθάσει όμως, στο σημείο όπου κοινό χαρακτηριστικό όλων εκείνων που εργάζονται στο σχεδιασμό της μετάλλαξης της ελληνικής κοινωνίας, να είναι, όχι απλά το να διακατέχονται από την ιδεολογία της οικοφοβίας αλλά κυριολεκτικά το να μισούν κάθετι ελληνικό και ορθόδοξα χριστιανικό. Αυτό που συμβαίνει στην ελληνική κοινωνία σήμερα, θα λέγαμε «δεν είναι μόνο πρόβλημα ψωμιού αλλά και μίσους»(Σαλβαντόρ Κορντόν)[8]. Αυτό το μίσος έχει μετατραπεί κυριολεκτικά σε ιδεολογία, σε μια ιδεολογία που διαποτίζει κυρίως την αριστερή κουλτούρα η οποία από ανέκαθεν ήταν διεθνιστική και εθνομηδενιστική και ταυτόχρονα, αθεϊστική και χριστομαχική. Τα τελευταία χρόνια όμως, αυτή η ιδεολογία του μίσους προς κάθετι ορθόδοξα χριστιανικό και ελληνικό, διαπερνά και όλο το

υπόλοιπο πολιτικό φάσμα καθώς, καριερίστες πολιτικοί από την άκρα αριστερά έως την άκρα δεξιά εγκολπώνονται αυτή την, όπως την ονομάζουν, πολιτικά ορθή κουλτούρα(politically correct culture) και εντάσσονται έτσι, ηθελημένα ή αθέλητα στην υπηρεσία εκείνων που προωθούν τη δημιουργία μιας πραγματικά άλλης Ελλάδας(!) σε μια Νέα Παγκόσμια Τάξη Πραγμάτων και το πέρασμά της σε μια Νέα Εποχή! Η φορά των πραγμάτων λοιπόν, τείνει να επιβεβαιώσει απόλυτα, εκείνους που υποστηρίζουν ότι ο δυτικός πολιτισμός και Χριστιανισμός θα καταστραφούν από μέσα!

Όλοι, όσοι εντάσσονται σε αυτή τη διαδικασία, δηλαδή της καταστροφής εκ των έσω, του δυτικού πολιτισμού και του Χριστιανισμού, εξυπακούεται πως είναι απαραίτητο, να πιστεύουν αλλά και να δηλώνουν προς τον λαό, σε κάθε ευκαιρία, ότι ακολουθώντας την κατ' αυτούς, σοφή μέση οδό αγωνίζονται για το καλό όλων των Ελλήνων, ότι όλα τα πραγματοποιούν για το καλώς εννοούμενο συμφέρον της Ελλάδας και της πίστης γι' αυτό και αποφεύγουν τις ακραίες πολιτικές και γενικά «τα άκρα», τα οποία μάλιστα, φροντίζουν να απομονώνουν πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά στιγματίζοντάς τα συλλήβδην ως ακροδεξιά. Πολλοί εξ αυτών, εξάλλου, είναι συνήθως, οι χαμαιλέοντες του ελληνικού κράτους και της πίστης που αλλάζουν χρώμα κι ένδυμα ανάλογα με τις περιστάσεις, ώστε να επιβιώνουν σε κάθε πολιτική και εκκλησιαστική κατάσταση και πάντοτε να ευημερούν.

Τα πολιτικά και κοινωνικά ιδεολογικά αυτά ρεύματα αλλά συνάμα και οι προαναφερόμενες ραγδαίες εξελίξεις και αλλαγές ή ακόμη και οι χαρακτηριζόμενες ως συνομωσιολογικές θεωρίες που αναφέρουμε ως υποθέσεις εργασίας, δεν αφήνουν ανέγγιχτους τους εκκλησιαστικούς και θεολογικούς χώρους και κυρίως το μάθημα των Θρησκευτικών.

Στα πλαίσια αυτά, πολλοί από τους οπαδούς της μετάλλαξης της χώρας σε μια «ανοιχτή κοινωνία»(Open Society), κυριολεκτικά επενδύουν με σημαντικές προσδοκίες, αγωνιζόμενοι, μάλιστα, με κάθε τρόπο και κάθε θυσία, εδώ και μια περίπου δεκαετία, με στόχο να επιβάλλουν ένα «ανοιχτό, πολυπολιτισμικό μάθημα Θρησκευτικών» όπως το χαρακτηρίζουν, μέσα σε μια, σύμφωνα με τα διαφαινόμενα σχέδια, υποτιθέμενη πολυπολιτισμική κοινωνία, λόγω των ανεμπόδιστα συνεχιζόμενων μεταναστευτικών ροών. Σε ένα τέτοιου είδους «σύγχρονο και πολιτικά ορθό» μάθημα Θρησκευτικών, σχεδιάζεται, από αυτά που βλέπουμε και βιώνουμε, ένα ανοιχτό μάθημα το περιεχόμενο και ο προσανατολισμός του οποίου θα καλλιεργεί την εκ βάθους καρδίας αποδοχή και υποδοχή των μεταναστών εκ μέρους των ιθαγενών ορθόδοξων μαθητών και την σχεδιαζόμενη μετάλλαξη της ελληνικής κοινωνίας σε μια κοινότητα της Νέας Τάξης Πραγμάτων. Μάλιστα, αυτοί που σχεδιάζουν και εισηγούνται ένα τέτοιο

είδους ανοιχτό μάθημα, που θα εξυπηρετεί αυτούς τους στόχους, υποτίθεται, όπως διακηρύττουν, ότι το κάνουν για να διασώσουν το μάθημα και τις θέσεις των Θεολόγων καθηγητών στο σχολείο.

Στην πραγματικότητα, όμως τι θα πετύχουν, αν ποτέ ευοδωθούν τα σχέδιά τους; Απλά και καθαρά: Να μην διδάσκεται ορθόδοξο χριστιανικό μάθημα στα σχολεία της Ελλάδας. Και θα συμβεί αυτό διότι οι μουσουλμάνοι μαθητές που θα έχουν κατακλύσει στο μεταξύ, τα σχολεία της χώρας και θα αποτελούν ίσως και την συντριπτική πλειονοψηφία του μαθητικού πληθυσμού της διπολιτισμικής ή ακόμη και της μονοπολιτισμικής κοινωνίας μας, σύμφωνα με το σενάριο που προαναφέραμε, αυτονόητο είναι ότι θα ζητήσουν και δικαίως θα λάβουν, να διδάσκονται ακέραιη και ανόθευτη την πίστη τους, το Ισλάμ, όπως ήδη, συμβαίνει για παράδειγμα, σήμερα με τους έλληνες μουσουλμάνους στη Θράκη. Αντίθετα, οι χριστιανοί μαθητές θα είναι πλέον, μόνον αυτοί υποχρεωμένοι, να διδάσκονται το προπαγανδιστικά βαπτισμένο «ανοιχτό μάθημα» που μάλιστα, δεν θα τους αναπτύσσει την ορθόδοξη πίστη τους αλλά μαεστρικά θα τους κατευθύνει κατηχητικά και προσυλιτιστικά διαμέσου της συγχυτικής, συγκρητιστικής και διαστρεβλωτικής διδασκαλίας στα σαγόνια της πανθηρσκείας, στην ατομική θρησκεία, στο μηδενισμό και στην αθεΐα.

Έτσι, το διαθηρσκειακό και πολυπολιτισμικό υποτίθεται χριστιανικό μάθημα για μόνους τους ορθόδοξους μαθητές, που κάποιοι νυχθημερόν αγωνίζονται απεγνωσμένα να καθιερωθεί, στοχεύει κυριολεκτικά, στην πλήρη εξαφάνιση κάθε χριστιανικού, ελληνορθόδοξου στοιχείου της θρησκευτικής εκπαίδευσης στα σχολεία της Ελλάδας.

Να λοιπόν, γιατί δεν εφαρμόζονται, από το Υπουργείο Παιδείας, οι τέσσερις πρόσφατες αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας(ΣτΕ), του 2018 και 2019 οι σχετικές με το μάθημα των Θρησκευτικών. Διότι αποτελούν ένα σημαντικό πισογύρισμα στα προαναφερόμενα σχέδια κι έναν ανασταλτικό παράγοντα σε όσα έχουν ίσως, δρομολογηθεί και εκτυλίσσονται με ραγδαίους ρυθμούς. Γι' αυτό παρατηρούμε να καταβάλλονται λυσσώδεις και απεγνωσμένες προσπάθειες παράκαμψης με κάθε τρόπο των αποφάσεων του ΣτΕ.

Οι αποφάσεις των δικαστών του ΣτΕ είναι βασισμένες στο Σύνταγμα της Ελλάδος και επιβάλλουν σε όλους το δικαίωμα των ορθοδόξων χριστιανών να διδάσκονται στο σχολείο, ακέραιη και ανόθευτη την πίστη τους, διασώζοντας έτσι, στην κυριολεξία, τον ορθόδοξο χαρακτήρα του μαθήματος των Θρησκευτικών. Αυτό βέβαια, θα ισχύει μέχρις ότου όσοι δίνουν εντολές και όσοι εκτελούν εντολές ολοκληρωτικής μετάλλαξης της ελληνικής κοινωνίας, δεν θα καταφέρουν να επιφέρουν και την ολοκληρωτική αλλαγή της δομής του Συντάγματος της

Ελλάδας, το οποίο είναι το τελευταίο ίσως, ανάχωμα σε αυτά τα άνομα και ανθελληνικά σχέδια. Γι' αυτό και προς την κατεύθυνση αυτή, δηλαδή της αλλαγής του Συντάγματος, παρατηρούμε να στρέφονται όλες οι προσπάθειες διαφόρων πολιτικών χώρων και πολιτικών προσώπων.

Προφανώς αυτούς τους πολιτικούς θα είχε κατά νου ο άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς όταν έγραφε ότι «το πνεύμα του κόσμου», η θεωρία δηλαδή, “πως τούτος ο κόσμος είναι τα πάντα..., πως πέραν του ανθρώπου δεν υπάρχει Θεός..., υπάρχει στους αυτόκλητους άρχοντες τούτου του κόσμου, οι οποίοι δεν γνωρίζουν και δεν αναγνωρίζουν τον Θεάνθρωπο και Σωτήρα στο Πρόσωπο του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Το ίδιο αυτό κοσμικό πνεύμα υπάρχει και στους υλιστές και στους ορθολογιστές και στους ουμανιστές και στους παπιστές και σε όλους εκείνους που θέλουν να παρουσιάσουν τον Θεάνθρωπο Χριστό ως άνθρωπο και να ερμηνεύσουν τον χριστιανισμό ως ανθρώπινη φιλοσοφία, ως ανθρώπινη διδασκαλία, ως ανθρώπινο φαινόμενο και δημιουργήμα. «Το πνεύμα του κόσμου είναι», «η ανθρώπινη σοφία και παιδεία» κατά τον Οικουμενίο.”[9] Και τούτο διότι, κατά τον ίδιο ορθόδοξο πατέρα, την «πολυποίκιλη σοφία του Θεού», «μπορούν να την γνωρίσουν μόνον εκείνοι που είναι εν τη Εκκλησία, σε καμία περίπτωση, όμως, εκείνοι που είναι εκτός αυτής, οι εμποτισμένοι με την εφημερότητα του κόσμου τούτου, δηλαδή, οι φιλόσοφοι, οι ρήτορες και οι άρχοντες».[10] Το κατά, τον άγιο Ιουστίνο, «πνεύμα του κόσμου», είναι η κοσμοθεωρητική λογική των περισσότερων ίσως, σύγχρονων πολιτικών μας και γι' αυτό αντιμετωπίζουμε συνεχώς προβλήματα και στο μάθημα των Θρησκευτικών.

Οι πολιτικοί μας λοιπόν, αν το ζήτημα ήταν κάτι απλό, αφορούσε για παράδειγμα, απλά μια διδακτική μέθοδο ή κάποιες διορθώσεις σ' ένα βιβλίο, πιθανόν θα το έλυναν τάχιστα. Όμως, γνωρίζοντας οι ίδιοι, α) πως όποιος ελέγχει την παιδεία, ελέγχει και το μέλλον, τη ζωή και την ιστορία του τόπου και β) ότι το θέμα των νέων Προγραμμάτων και βιβλίων των Θρησκευτικών, αφορά στον χαρακτήρα και στον προσανατολισμό του συνόλου του ελληνικού πολιτισμού και της ελληνικής ταυτότητας και συνείδησης δυσκολεύονται υποτίθεται, να λύσουν το πρόβλημα, επικαλούμενοι υποτιθέμενες πανταχόθεν προερχόμενες «πιέσεις». Γι' αυτό και όσοι, παλεύουν με «νύχια και με δόντια», επί μια δεκαετία, για ένα ορθόδοξο μάθημα των Θρησκευτικών, βρίσκονται στην ίδια ευθεία με τις αποφάσεις του ΣΤΕ, δηλαδή δεν έχουν δει ακόμη, «φως στο τούνελ» του σκότους που ορισμένοι μεθοδευμένα θέλουν να διατηρηθεί στην ελληνική παιδεία μέσω της δίωξης του ορθόδοξου μαθήματος των Θρησκευτικών.

Το πιο σημαντικό όμως, δεν είναι αυτό που κάνουν ή σχεδιάζουν ορισμένες πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις εντός και εκτός Ελλάδος, αλλά ο τρόπος που

αμυνόμαστε εμείς οι ορθόδοξοι απέναντι σε αυτά τα σχέδια. Δυστυχώς, από ό, τι φαίνεται και βιώνουμε, ο διαποτισμός και η διάβρωση της ελληνικής κοινωνίας από τις «εκσυγχρονιστικές και μεταμοντέρνες αντιλήψεις» διαμέσου της μετατροπής της σε μια ανοιχτή, πολυπολιτισμική υποτίθεται, κοινωνία, δεν έχει αφήσει ανέγγιχτο και τον χώρο της ποιμαίνουσας Εκκλησίας.

Μητροπολίτες της Ορθόδοξης Εκκλησίας, υποστηρίζουν, ανοιχτά πλέον, ότι είναι εκκλησιαστικά, θεολογικά, πολιτικά ρεαλιστικό και ορθό και τελικά, βολικό για την Εκκλησία, όχι η αντιμετώπιση της σκληρής αυτής πραγματικότητας που μεθοδεύεται σε βάρος της χώρας και της ορθόδοξης πίστης και διδασκαλίας, αλλά μια υποχωρητική γραμμή. Και τούτο διότι θεωρούν ότι δεν συμφέρει η εμμονή στην ορθόδοξη παράδοση και η σύγκρουση με όσα μεθοδεύονται, αλλά αντίθετα, η υποχωρητικότητα και η προσαρμογή στη νέα κατάσταση που διαμορφώνεται. Η κοινή ανθρώπινη λογική, ισχυρίζονται, υπαγορεύει τη συμβίωση της Εκκλησίας με την σκληρή πραγματικότητα: «Ως τότε δηλαδή, όπως διατείνονται, θα αγωνιζόμαστε να διατηρήσουμε τα κεκτημένα;» Χωρίς κανέναν ενδοιασμό λοιπόν, προτείνουν να αντιμετωπίσουμε τη νέα κατάσταση με μια «ανοιχτόμυαλη» θέαση των πραγμάτων που επιβάλλει η εκκοσμικευμένη ισοπεδωτική αντίληψη της παράδοσης όλων των θεμάτων στα σύγχρονα κελεύσματα του νέου κόσμου, έτσι όπως αυτός διαμορφώνεται, αφήνοντας παράλληλα το έργο της αντίστασης σε κάτι «τρελούς της πίστης», που αγωνίζονται να βγάλουν κατά το κοινώς λεγόμενον, «το φίδι από την τρύπα», λέγοντας και πράττοντας εκείνα που όφειλαν να λένε και να πράττουν οι ποιμένες της Εκκλησίας. Ας μη λησμονείται όμως, αυτό που έχει διακηρύξει ο Σάμιουελ Άνταμς (Samuel Adams), ότι «Δεν απαιτείται πλειοψηφία για την επικράτηση(των ιδεών), αλλά μάλλον μια οργισμένη, ακούραστη μειοψηφία, παθιασμένη να βάζει φωτιές ελευθερίας στα μυαλά των ανθρώπων»[11] αλλά και αυτό που ο Γιάννης Ρίτσος έγραψε, «Ίσως εκεί που κάποιος αντιστέκεται χωρίς ελπίδα, ίσως εκεί να αρχίζει η ανθρώπινη ιστορία... κι η ομορφιά του ανθρώπου»[12]!

Επίσκοποι λοιπόν, οι οποίοι στα πλαίσια της υποτιθέμενης ποιμαντικής τους ευθύνης προσπαθούν να πείσουν τους χριστιανούς για το πόσο ωραία θα περνάνε μέσα στη νέα «πολυπολιτισμική» κοινωνία που οικοδομείται και πόσο άγιο και ευλογημένο είναι να μεταδώσουμε τα φώτα μας και τον πολιτισμό μας σε όλους τους νέους, από όλα τα σημεία του ορίζοντα προερχόμενους, συμπολίτες μας. Επί του θέματος θα συνηγορήσει και η κ. Ελένη Γλύκατζη Αρβελέρ λέγοντας, «φοβόμαστε μήπως χάσουμε τον πολιτισμό μας και τον κλείνουμε σε στεγανά, για να μην τον μοιραστούμε. Αλλά χωρίς επαφή με τον άλλο, ο πολιτισμός παύει να είναι πολιτισμός. Ας το συνειδητοποιήσουμε, επιτέλους: όποιος αρνείται να αλλάξει, ας μην αυταπατάται ότι μένει σταθερός σε ένα σημείο - στην

πραγματικότητα υποχωρεί.»[13] Η θεωρητική βάση όλων αυτών των συλλογισμών θεωρούμε ότι θα ήταν πληρέστερη αν οι εισηγητές των, επεσήμαναν επίσης, ότι η μετάδοση των φώτων του πολιτισμού, προϋποθέτει πάντα και τη διάσωση της αλήθειας δια της μαρτυρίας και του μαρτυρίου και συνεπώς, προετοιμάζαν και γι' αυτά τον λαό, ώστε να είναι πλήρη η προετοιμασία του για τις επερχόμενες αλλαγές.

Βέβαια, για «τα μάτια του κόσμου», φροντίζουν όσοι ενεργούν με τις παραπάνω κοσμικές λογικές, να «κρατάνε τα προσχήματα», αποκοιμίζοντας «εαυτούς και αλλήλους», ισχυριζόμενοι ότι έτσι, «πράττουν το χρέος τους» «διασώζουν ότι μπορεί να διασωθεί» ή ότι «επιτυγχάνουν κάποιους στόχους τους» (πχ να χρηματοδοτούνται για να προσφέρουν φιланθρωπικό έργο), «ενεργώντας διπλωματικά και έξυπνα», «ξεγελώντας και ελισσόμενοι», «κερδίζουν χρόνο», όπως λένε, πορευόμενοι στο άγνωστο, με βάρκα την ελπίδα του «έχει ο Θεός»!

Εδώ θα πρέπει να αναφέρουμε ότι και ο ίδιος ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών κ. Ιερώνυμος ο Β΄ ο οποίος μάλιστα, πρόσφατα (6/2/2020), μίλησε με ανακρίβειες για την ΠΕΘ και άτοπα προέβη σε κασσανδρικές προβλέψεις μεταξύ των άλλων και για το μάθημα των Θρησκευτικών, είτε επειδή δεν γνωρίζει το θέμα του μαθήματος των Θρησκευτικών, λόγω μακράς απουσίας του από τη σχολική πραγματικότητα, είτε γιατί το χρησιμοποιεί ως όπλο στην εκκλησιαστική πολιτική και διπλωματία που ασκεί για να πετύχει κάποιους άλλους στόχους, είτε γιατί τυχόν θεωρεί σύγχρονα και ρεαλιστικά κάποια από τα θεολογικά και πολιτιστικά προτάγματα της συστημικής αριστερής θεολογίας και των εκφραστών της, είτε γιατί εμπιστεύεται τους συντάκτες και δημιουργούς των Προγραμμάτων του μαθήματος αλλά και τον συνεργάτη και υποστηρικτή τους στο Υπουργείο Παιδείας τον Γεν. Γραμματέα Θρησκευμάτων τον κ. Γεώργιο Καλαντζή, είτε γιατί συμβαίνουν όλα αυτά μαζί, θεωρείται από πολλούς συμπολίτες μας ότι αποτελεί μαζί με τον Γεν. Γραμματέα Θρησκευμάτων τον κ. Γεώργιο Καλαντζή, το δίδυμο των κυρίως υπευθύνων για την σημερινή κατάσταση του μαθήματος των Θρησκευτικών.

Εμείς βέβαια, σεβόμαστε απόλυτα την πνευματική πατρότητα και εξουσία του Μακαριωτάτου και την τιμή και την υπόληψη του κ. Καλαντζή, και μέχρι σήμερα δεν είχαμε θέσει στο δημόσιο διάλογο παρόμοια ζητήματα, είμαστε όμως υποχρεωμένοι εκ της θέσεώς μας στον διεξαγόμενο αγώνα για το μάθημα των Θρησκευτικών αλλά και αναγκαζόμαστε αμυνόμενοι, κατόπιν των τελευταίων δηλώσεων του Μακαριωτάτου(6/2/2020) με τις οποίες έχουμε εντονότατη διαφωνία, να αναφέρουμε όλα αυτά που πολλοί ήδη τους καταμαρτυρούν στις κατ' ιδίαν συζητήσεις τους.

Ισχυρίζονται όλοι αυτοί, ότι ο Μακαριώτατος είναι εκείνος ο οποίος προφανώς,

έχει ξεχάσει την επιστολή που είχε στείλει το Σεπτέμβριο του 2016, προς τον πρωθυπουργό και τους αρχηγούς των πολιτικών κομμάτων και τις δηλώσεις περί «απαράδεκτων και επικίνδυνων Προγραμμάτων και βιβλίων» τις οποίες έκανε μέχρι του σημείου της εκπαράθρωσης του κ. Νίκου Φίλη από το Υπουργείο Παιδείας, διότι έκτοτε δεν εντοπίστηκαν παρόμοιες δηλώσεις του, είναι εκείνος επίσης που μάλλον, έθεσε στο αρχείο τις ενωτικές και ομόφωνες αποφάσεις των δύο Συνόδων της Εκκλησίας, της ΔΙΣ και της Ιεραρχίας (Ιανουάριος και Μάρτιος του 2016) για το μάθημα των Θρησκευτικών, είναι εκείνος ακόμη που πιθανόν, προσπάθησε να εκμαιεύσει μέσω Επιτροπών και λοιπών τεχνασμάτων αποφάσεις υπέρ των νέων Προγραμμάτων και βιβλίων και κυρίως, εκείνος που κατηγορείται από πολλούς ότι έχει θάψει τις αποφάσεις του ΣΤΕ, μη απαιτώντας τα αυτονόητα από την κυβέρνηση και το Υπουργείο Παιδείας, δηλαδή, την άμεση απόσυρση των κατηργημένων από το ΣΤΕ Προγραμμάτων και βιβλίων.

Απέναντι σε αυτή τη διαμορφούμενη κυριολεκτικά, τραγική κατάσταση η οποία συμπαράσύρει και το μάθημα των Θρησκευτικών, δεν αρμόζει στους Έλληνες ο εφησυχασμός ο οποίος κατά την Ελένη Γλύκατζη Αρβελέρ και πάλι, ενώ έχουμε φθάσει στο σημείο να τον θεωρούμε αρετή, είναι η μεγαλύτερη δειλία. Και συνεχίζει η κ. Αρβελέρ η οποία εν προκειμένω έχει δίκαιο, λέγοντας, «το χειρότερο που μπορούμε να κάνουμε στα παιδιά μας είναι να τους μαθαίνουμε να σωπαίνουν. Στην αρχαία Ελλάδα, σε περιόδους κρίσεων και ρήξεων, επιβαλλόταν πρόστιμο σε όποιον πολίτη δεν έπαιρνε θέση. Εμείς λέμε στους νέους να είναι ανεύθυνοι, να μένουν εκτός γηπέδου, αντί να τους διδάσκουμε ότι όλοι πρέπει να είμαστε μέσα στο γήπεδο και να αγωνιζόμαστε. Αλλά όταν αρνείσαι το δικαίωμα της συμμετοχής και της επιλογής, αρνείσαι την ελευθερία σου.»[14] Να αποβάλουμε λοιπόν, τον εφησυχασμό αλλά και το φόβο απέναντι στη στυγνή δικτατορία της ελευθερίας της έκφρασης που επιβάλλουν όλοι οι δικαιωματιστές, νεοταξίτες, παγκοσμιοποιητές. Η απάντηση σε όλα αυτά, πρέπει να είναι μόνο μία, αγώνας έως εσχάτων για να κρατήσουμε την ελευθερία μας και ακέραιη και ανόθευτη την πίστη μας.

Όπως συνέβαινε παλαιότερα με την πατρίδα αλλά και με την πίστη, έτσι και τώρα, η αληθινή Εκκλησία είναι υπό διωγμόν και υπό προδοσίες. Ο χριστιανικός λαός οφείλει να διεξάγει πάλιν και πολλάκις έναν πολυμέτωπο αγώνα υπέρ βωμών και εστιών. Ένδοθεν έχει να αντιμετωπίσει σήμερα, την λεγομένη «ζώσα εκκλησία» (ζωντανή εκκλησία)[15] η οποία θεωρεί καθήκον της να συνεργάζεται στενά με το οποιοδήποτε καθεστώς για να διατηρήσει τα προνόμιά της και έξωθεν πέραν της μαχητικής αθεΐας, έχει να αντιμετωπίσει την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας η οποία έχει πλήρως απογοητεύσει τους χριστιανούς ψηφοφόρους της διότι με τις πράξεις των στελεχών της αποδεικνύεται καθημερινά ή ότι αυτά

είναι κολλημένα σε νεοταξικές λογικές και σε εντεταλμένη υπηρεσία για να εκθεμελιώσουν κάθε ελληνορθόδοξο στοιχείο που έχει απομείνει στη δύσμοιρη πατρίδα μας ή ότι διακατέχονται από μόνιμα φοβικά σύνδρομα ή είναι στελέχη για τα οποία ο ποιητής θα έλεγε:

«Δειλοί, μοιραίοι κι άβουλοι αντάμα,

προσμένουνε, ίσως, κάποιο θάμα!»[16].

Οι χριστιανοί της Ελλάδας αντιμέτωποι με αυτή την συνθλιπτική κατάσταση είναι παράλογο να μένουν άπραγοι, ανεχόμενοι επ' άπειρον, αυτή την απίστευτη υποτίμηση, την απόλυτη περιφρόνηση και την ανήκουστη προσβολή με την οποία τους ανταμείβουν πολιτικά στελέχη της Νέας Δημοκρατίας, ή πάλι περιμένοντας,

«Σαν τα σκουλήκια, κάθε φτέρνα,

όπου τους εύρει, (να) τους πατεί»[17]

και μοιρολατρικά πάλι, να αναρωτιούνται:

«– Φταίει το ζαβό το ριζικό μας!

– Φταίει ο Θεός που μας μισεί!

– Φταίει το κεφάλι το κακό μας!

– Φταίει πρώτ' απ' όλα το κρασί!

Ποιος φταίει; ποιος φταίει; Κανένα στόμα

δεν το 'βρε και δεν το 'πε ακόμα.»[18]

Αντίθετα, οι χριστιανοί της Ελλάδας οφείλουν δυναμικά, κατά την άποψη πολλών συμπολιτών μας, να αναζητήσουν εκτός από την εξ ύψους βοήθεια και άλλες λύσεις. Συγκεκριμένα παρατηρούμε τελευταία, πολλούς συμπολίτες μας να στρέφονται στην κατεύθυνση της αναζήτησης μιας πολιτικής αλλαγής. Η σκέψη πολλών συμπολιτών μας είναι ότι η λύση αυτή μάλλον πρέπει να προέλθει από έναν νέο, άφθαρτο, πατριωτικό, συσπειρωτικό, ελπιδοφόρο πολιτικό φορέα που θα εμφορείται από χριστιανικά ιδεώδη και θα οδηγήσει στην πραγματική μεταπολίτευση που έχει ανάγκη ο τόπος δηλαδή, στην απαλλαγή από το λυσσαλέο αντιχριστιανικό, αντορθόδοξο και ανθελληνικό μένος που επιβάλλει το σύστημα της Νέας Τάξης δια των ντόπιων φορέων και εκφραστών του. Χρειάζεται δηλαδή, όπως τονίζεται, σήμερα όσο ποτέ άλλοτε μια ένωση όλων των υγιών δυνάμεων του τόπου, μια συστηματική κινητοποίηση όλων, να κηρυχθεί μια γενική

πανστρατία για να σωθεί η χώρα από όσους την λυμαίνονται ή την επιβουλεύονται.

Μέχρι βέβαια, να συμβεί αυτό, εμείς οφείλουμε να επισημαίνουμε στην Υπουργό Παιδείας κ. Νίκη Κεραμέως ότι με την φιλελέφτ(αριστεροφιλελεύθερη)[19], απολυταρχική πολιτική που εφαρμόζει: 1)δεν εκφράζει τους χριστιανούς και τους δημοκρατικούς πολίτες της χώρας μας -προ ημερών στην κοπή της αγιοβασιλόπιττας των Υπαλλήλων του Υπουργείου Παιδείας δήλωνε ότι «η πόρτα του γραφείου μου είναι ανοιχτή σε όλους», όμως, η ΠΕΘ εδώ και επτά μήνες ζητάει επανειλημμένα συνάντηση μαζί της και ακόμη δεν έχει δει την πόρτα του γραφείου της κ. Κεραμέως- και 2) οδηγεί το μάθημα των Θρησκευτικών στον ενταφιασμό του, εκπληρώνοντας έτσι και το αγιογραφικό “συμβούλιον δὲ λαβόντες ἡγόρασαν ἕξ αὐτῶν τὸν ἄγρὸν τοῦ κεραμέως εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις, δι’ ὃ ἐκλήθη ὁ ἄγρὸς ἐκεῖνος ἄγρὸς αἵματος ἕως τῆς σήμερον”. Στον «αγρό του κεραμέως» – «αγρό αίματος» λοιπόν, καταβάλλονται συντονισμένες προσπάθειες να ενταφιασθεί το μάθημα των Θρησκευτικών!

Ζητάμε επίσης, επίμονα, την παραίτηση του Γεν. Γραμματέα Θρησκευμάτων κ. Γεωργίου Καλαντζή για όσα κι εκείνος πράττει εναντίον του ορθόδοξου χαρακτήρα του μαθήματος των Θρησκευτικών.

Αυτή τη στιγμή το μάθημα των Θρησκευτικών βρίσκεται στις Θερμοπύλες της δικής του ιστορίας, δίνοντας τον υπέρ πάντων αγώνα για να διασώσει την ορθόδοξη χριστιανική ταυτότητά του διασώζοντας ταυτόχρονα και την ελληνορθόδοξη ιδιοπροσωπία του ελληνισμού.

Και «όσοι πιστοί» τρέχοντας ένα μαραθώνιο αγώνα για την ορθόδοξη χριστιανική αγωγή, βρίσκονται στις Θερμοπύλες της δικής τους προσωπικής ιστορίας έχοντας πλήρη επίγνωση ότι όπως τότε, έτσι και τώρα, οι «Μήδοι εξ ανατολών» ίσως να διαβούνε διότι ο Εφιάλτης είναι εντός των τειχών. Όπως τότε όμως, οι Μήδοι διάβηκαν απ’τις Θερμοπύλες αλλά δεν μακροημέρευσαν, πέρασαν αλλά δεν νίκησαν έτσι και σήμερα. Πιθανόν οι αγωνιστές υπέρ του ορθοδόξου μαθήματος των Θρησκευτικών, να πέσουν όλοι ένας – ένας, όπως οι τριακόσιοι του Λεωνίδα, χτυπημένοι από τα βέλη των εχθρών τους, πιθανόν να περάσουν ανορθόδοξα, δια της κρατικής βίας και αυθαιρεσίας, τα αντορθόδοξα Θρησκευτικά αλλά παρόλαυτα, δεν θα νικήσουν οι εμπνευστές τους διότι, όλοι και όλα αυτά είναι ήδη στη συνείδηση του πιστού λαού ηττημένα και κατηργημένα. Λοιπόν, ας θυμηθούμε τι μας λέει ο καβαφικός ποιητικός λόγος:

«Τιμή σ’ εκείνους όπου στην ζωή των

όρισαν και φυλάγουν Θερμοπύλες.»[20]